YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

9 päivänä marraskuuta 2006 *

Asiassa C-216/05,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 17.5.2005,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Irlanti, asiamiehenään D. O'Hagan, avustajinaan B. Murray, SC, ja G. Simons, BL, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit P. Kūris, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari) ja J. Makarczyk,

julkisasiamies: C. Stix-Hackl,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 25.4.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.6.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Irlanti ei ole noudattanut julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27.6.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (EYVL L 175, s. 40), sellaisena kuin se on muutettuna 3.3.1997 annetulla neuvoston direktiivillä 97/11/EY (EYVL L 73, s. 5; jäljempänä direktiivi 85/337) 6 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on tehnyt yleisön kattavan ja tosiasiallisen osallistumisen tiettyjen ympäristövaikutusten arvioinnin yhteydessä riippuvaksi siitä, että tätä ennen on maksettu hallinnollinen maksu.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön oikeus

2 Direktiivin 85/337 kuudennen perustelukappaleen mukaan "todennäköisesti merkittäviä ympäristövaikutuksia aiheuttavia julkisia ja yksityisiä hankkeita varten olisi myönnettävä lupa ainoastaan hankkeiden merkittävien ympäristövaikutusten ennakkoarvioinnin jälkeen; tämä arviointi on suoritettava hankkeen toteuttajan toimittamien asianmukaisten tietojen perusteella, joita tarvittaessa viranomaiset ja kansalaiset, joita hanke saattaa koskea, voivat täydentää".

3 Saman direktiivin 6 artiklassa säädetään siten seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että niille ympäristöasioista vastaaville viranomaisille, joita hanke todennäköisesti koskee, annetaan mahdollisuus ilmaista kantansa hankkeen toteuttajan toimittamien tietojen ja lupahakemuksen osalta. Tätä varten jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset, joita asiassa on kuultava joko yleisesti tai tapauskohtaisesti. Näille viranomaisille on toimitettava 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot. Jäsenvaltioiden tehtävänä on vahvistaa yksityiskohtaiset menettelyt kuulemista varten.

2. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että lupahakemukset ja 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot ovat kansalaisten saatavilla kohtuullisessa ajassa, jotta niillä, joita hanke koskee, on mahdollisuus ilmaista kantansa ennen luvan myöntämistä.

3. Jäsenvaltiot vastaavat tiedottamisen ja kuulemisen tarkemmasta järjestämisestä, ja siinä yhteydessä voidaan riippuen hankkeen tai sijoituspaikan erityisistä ominaisuuksista

– määritellä yleisö, jota hanke koskee,

– täsmentää paikat, joissa tieto on saatavilla,

– yksilöidä tavat, joilla yleisölle tiedotetaan, esimerkiksi ilmoituksia jakamalla tietyllä alueella ja ilmoittamalla paikallisissa sanomalehdissä, järjestämällä näyttelyitä suunnitelmien, piirustusten, taulujen, kaavioiden ja mallien esittämiseksi,

– määritellä, millä tavoin yleisöä on kuultava, esimerkiksi kirjallisten lausuntojen tai julkisten kuulemistilaisuuksien avulla,

– asettaa sopivat määräajat asian käsittelyn eri vaiheille sen varmistamiseksi, että päätös tehdään kohtuullisessa ajassa."

4 Direktiivin 85/337 8 artiklan mukaan "käytyjen neuvottelujen tulokset ja 5, 6 ja 7 artiklan mukaisesti saadut tiedot on otettava huomioon lupamenettelyssä".

Kansallinen lainsäädäntö

5 Irlannin vuoden 2000 kaavoitus- ja maankäyttölain (Planning and Development Act 2000, jäljempänä vuoden 2000 laki) 33 §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Ministeriö vahvistaa asetuksella ne menettelylliset ja hallinnolliset säännökset, jotka se katsoo tarpeellisiksi tai asianmukaisiksi maankäyttölupahakemusten osalta.

2. Edellä olevan 1 momentin yleistä luonnetta rajoittamatta tämän pykälän nojalla annetuilla asetuksilla voidaan antaa säännöksiä, joiden mukaan

– –

c) henkilöt voivat säädetyssä määräajassa esittää huomautuksia säädetyn maksun kantamista vastaan,

– –"

6 Saman lain 130 §:n 1 momentin a kohdan mukaan "muut kuin asianosaiset voivat esittää valituslautakunnalle kirjallisia huomautuksia muussa valitusasiassa kuin 96 §:n 5 momentin mukaisessa valitusasiassa".

7 Vuoden 2000 lain 144 §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Valituslautakunta voi vahvistaa maksut, jotka kannetaan 37 §:n 5 momentin nojalla esitetyn valituksen tai hakemuksen yhteydessä, 130 §:n nojalla lautakunnalle esitettyjen huomausten yhteydessä ja 134 §:n nojalla esitetyn kuulemispyynnön yhteydessä, edellyttäen, että ministeriö hyväksyy ne, ja se voi määrätä erisuuruisista maksuista valitusten luokkien ja tyyppien mukaan, hallinnollisista maksuista vapauttamisesta tietyissä olosuhteissa, ja hallinnollisten maksujen poistamisesta, peruuttamisesta tai palauttamisesta kokonaan tai osittain tietyissä olosuhteissa.

2. Valituslautakunta tarkastaa ajoittain ja vähintään kerran kolmessa vuodessa 1 momentin nojalla vahvistetut maksut ottaen huomioon kuluttajahintojen indeksikehityksen voimassa olevien maksujen vahvistamisesta lähtien, ja se voi muuttaa maksuja tämän tarkastelun tuloksena ilman, että vaaditaan edellä 1 momentissa mainittua ministeriön hyväksyntää.

– –

4. Kun valituslautakunta vahvistaa maksut tai muuttaa niitä tämän pykälän nojalla, se julkaisee ne ainakin yhdessä kansallisen levikin omaavassa lehdessä ainakin kahdeksan viikkoa ennen niiden voimaantuloa.

– –

6. Valituslautakunta vahvistaa 5 §:n 6 momentin a alakohdan mukaisten kopioiden ottamista varten maksun, joka ei ylitä niiden ottamisesta aiheutuneita kustannuksia."

Tosiseikat ja riita-asiaa edeltänyt menettely

8 Komissio sai vuonna 2000 kaksi kantelua, jotka koskivat tuolloin luonnosvaiheessa ollutta kaavoitusta ja maankäyttöä koskevaa Irlannin lainsäädäntöä, ja se kehotti näiden johdosta Irlannin viranomaisia 29.8.2000 päivätyllä kirjeellään esittämään huomautuksensa mainittujen hankkeiden tietyistä näkökohdista, erityisesti sen osalta, että yleisöön kuuluvien henkilöiden oli maksettava hallinnollisia maksuja edellytyksenä sille, että heidän esittämänsä kannanotot otettaisiin huomioon maankäyttöä koskevassa menettelyssä.

9 Annettuaan Irlannille virallisen huomautuksen, jossa se kehotti tätä esittämään huomautuksensa tällaisten maksujen yhteensoveltuvuudesta direktiivin 85/337 6 ja 8 artiklassa säädetyn yleisön osallistumisoikeuden kanssa, komissio antoi 23.1.2003 perustellun lausunnon, jossa tätä jäsenvaltiota kehotettiin ryhtymään direktiivin noudattamisen edellyttämiin toimenpiteisiin kahden kuukauden kuluessa perustellun lausunnon tiedoksisaannista.

10 Koska komissio katsoi, että Irlannin vastaus kyseiseen lausuntoon ei ollut tyydyttävä, se nosti nyt esillä olevan kanteen.

Kanne

Asianosaisten lausumat

11 Kanteensa tueksi komissio esittää yhden ainoan perusteen, joka koskee direktiivin 85/337 6 artiklan rikkomista ja siten sen 8 artiklan rikkomista sen vuoksi, että Irlannin lainsäädännössä yleisön osallistuminen tiettyjen ympäristövaikutusten arviointiin on tehty riippuvaksi etukäteen maksettavista osallistumismaksuista.

12 Tämän perusteen perusteluissa komissio esittää neljä väitettä kyseisen 6 artiklan rikkomisesta.

13 Ensinnäkin sen katsoo, ettei missään direktiivin 85/337 nimenomaisessa säännöksessä anneta lupaa tällaisten maksujen kantamiselle, kun taas muissa lähialoja koskevissa direktiiveissä, kuten ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta 7.6.1990 annetussa neuvoston direktiivissä 90/313/ETY (EYVL L 158, s. 56), annetaan nimenomaisesti lupa maksun kantamiselle.

14 Toiseksi komission mukaan tällaisten maksujen kantaminen on ristiriidassa direktiivin 85/337 systematiikan ja tarkoituksen kanssa; sillä on tarkoitus täydentää ympäristövaikutusten arviointia asianmukaisilla tiedoilla, mutta vaatimuksella maksaa nämä maksut maankäyttöä koskevassa menettelyssä voi olla vaikutuksena joko saada yleisö, joka muodostaa yhden keskeisimmistä tiedonlähteistä, luopumaan osallistumisesta päätöksentekomenettelyyn taikka tehdä sen osallistumisesta vaikeampaa.

15 Kolmanneksi komission mukaan Irlannin esittämä tulkinta on direktiivin 85/337 6 artiklan 2 ja 3 kohdan sanamuodon vastainen. Komissio katsoo tältä osin, että osallistumismaksujen kantamisen ei voida sillä perusteella, että kyse on yleisön kuulemista koskevista "yksityiskohtaisista menettelyistä", järkevästi katsoa olevan tarpeen sitä varten, että direktiivin 6 artiklan 2 kohdalla olisi vaikutusta.

16 Neljänneksi komissio katsoo, että asettamalla kyseiset maksut Irlanti on tosiasiallisesti tai mahdollisesti luonut esteen direktiivin 85/337 6 artiklan 2 kohdalla yleisölle annettujen oikeuksien käyttämiselle, erityisesti sellaisten henkilöiden osalta, joilla on vähäiset tulot.

17 Kyseisen direktiivin 8 artiklan rikkominen johtuu komission mukaan siitä, että säätäessään direktiivin 6 artiklassa kiellettyjen osallistumismaksujen kantamisesta Irlanti ei takaa sitä, että mahdollisesti huomattavia ympäristövaikutuksia omaavien hankkeiden lupamenettelyssä otetaan huomioon yleisöön kuuluvien sellaisten henkilöiden kannanotot, jotka eivät kykene maksamaan osallistumismaksuja.

18 Irlanti kiistää vastauksessaan kaikki komission esittämät väitteet, jotka koskevat direktiivin 85/337 6 artiklan rikkomista.

19 Ensimmäisen väitteen osalta Irlanti katsoo, että koska mainitun direktiivin oikeudellinen perusta on ETY:n perustamissopimuksen 235 artikla (josta on tullut EY:n perustamissopimuksen 235 artikla, josta puolestaan on tullut EY 308 artikla), yhteisön toimivallan rajat ja sen laajuus määritellään direktiivin nimenomaisilla säännöksillä. Kieltoja, jotka eivät sisälly siihen nimenomaisesti, ei siis voida johtaa

siitä. Toissijaisuusperiaate yhteisön toimivaltuuksien käyttämisessä ja jäsenvaltioilla oleva harkintavalta direktiivien täytäntöönpanon yhteydessä tukevat tätä näkemystä.

20 Siitä väitteestä, jonka mukaan Irlannin lainsäädännössä säädetyt osallistumismaksut ovat ristiriidassa direktiivin 85/337 päämäärän ja tarkoituksen kanssa, Irlanti väittää, että niiden käyttöön ottaminen ei ole ristiriidassa tällä direktiivillä vahvistetun yleisön osallistumisperiaatteen kanssa vaan tarkoituksena on sitä vastoin helpottaa tätä osallistumista siltä osin kuin näin mahdollistetaan se, että paikallisviranomaiset saavat maksun informaatiojärjestelmän ylläpidosta ja yleisön kuulemisesta aiheutuvista kustannuksista.

21 Komission kolmannen väitteen osalta Irlanti katsoo, että direktiivin 85/337 6 artiklan 3 kohdan sanamuodon perusteella erityisesti jäsenvaltioilla on toimivalta määrittää yleisön tiedottamista ja kuulemista koskevat yksityiskohtaiset menettelyt, ja se väittää, että on komission tehtävä osoittaa, että jäsenvaltion vahvistamat yksityiskohtaiset menettelyt estävät mainitun direktiivin tavoitteen toteuttamisen.

22 Komission esittämän viimeisen väitteen osalta Irlanti kiistää sen, että kyseessä olevat maksut voisivat muodostaa esteen pienituloisille henkilöille, ja se korostaa, että ne kannetaan hallinnollisia tarpeita varten ja että ne ovat kohtuullisia sekä periaatteelliselta kannalta että määränsä puolesta.

23 Koska komission väittämä direktiivin 85/337 8 artiklan täytäntöönpanon noudattamatta jättäminen on päätelty yksinomaan siitä, että tämän direktiivin 6 artiklaa on väitetty rikotun säätämällä kyseessä olevista osallistumismaksuista, tämä väite on Irlannin mukaan myös hylättävä sen takia, että kyseistä 6 artiklaa ei ole rikottu.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Direktiivin 85/337 6 artiklan väitetyn rikkomisen yhteydessä komissio esittää ensinnäkin väitteen siitä, että Irlannilla olisi oikeus kantaa maksuja vain, jos direktiivissä säädettäisiin siitä nimenomaisesti. Tällaista väitettä ei voida hyväksyä.

25 EY 249 artiklan kolmannen kohdan mukaan "direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot".

26 Tätä määräystä on tulkittava niin, että jäsenvaltioilla on velvollisuus toteuttaa direktiivin täytäntöönpanon yhteydessä kaikki direktiivin täyden vaikutuksen varmistamiseksi tarvittavat toimenpiteet, mutta niillä on laaja harkintavalta keinojen valinnan suhteen (ks. vastaavasti asia C-208/90, Emmott, tuomio 25.7.1991, Kok. 1991, s. I-4269, Kok. Ep. XI, s. I-411, 18 kohta).

27 Erityisesti väite, jonka komissio perustaa siihen, että lähialoilla sekä direktiivin 90/313 että ympäristötiedon julkisesta saatavuudesta ja direktiivin 90/313/ETY kumoamisesta 28.1.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/4/EY (EYVL L 41, s. 26) 5 artiklassa säädetään nimenomaisesti, että jäsenvaltiot voivat asettaa tällaisia maksuja, ei ole merkityksellinen. Riittää, kun todetaan, kuten julkisasiamies on tehnyt ratkaisuehdotuksensa 34 kohdassa, että se seikka, että toisen direktiivin perusteella maksujen kantaminen on nimenomaisesti sallittu, ei voi olla perusteena yleiselle olettamukselle siitä, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut sallia maksut vain silloin, kun siitä nimenomaisesti säädetään.

28 Tästä seuraa, että komission väite siitä, että Irlanti ei voi vaatia riidanalaisten maksujen maksamista, koska direktiivissä 85/337 ei ole yhtään nimenomaista säännöstä, jolla sallitaan osallistumismaksujen kantaminen, on ristiriidassa EY 249 artiklan kolmannesta kohdasta johtuvan valinnan vapauden kanssa.

29 Tätä ensimmäistä väitettä ei siis voida hyväksyä.

30 Kolmannella väitteellään, jota on tarkasteltava toiseksi, komissio esittää, että kun Irlanti on vahvistanut kyseessä olevat osallistumismaksut yleisön kuulemista koskevina "yksityiskohtaisina menettelyinä", se on ylittänyt direktiivin 85/337 6 artiklan 2 ja 3 kohdassa sallitun tulkintamarginaalin. Komission mukaan kyseisen toimenpiteen pätevyyttä on arvioitava siten, että otetaan huomioon, onko se tarpeen vaikutuksen antamiseksi näille säännöksille.

31 Mainitun direktiivin 6 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että jäsenvaltioiden on huolehdittava, että yleisöllä, jota hanke koskee, on mahdollisuus ilmaista kantansa ennen luvan myöntämistä hankkeelle. Sen 3 kohdan mukaan kukin jäsenvaltio voi säätää kuulemisen tarkemmasta järjestämisestä. Tältä osin tässä kohdassa luetellaan joukko jäsenvaltioilla olevia mahdollisuuksia, mutta tämä luettelo ei ole tyhjentävä, kuten ilmaisusta "esimerkiksi" * ilmenee.

32 Tämä sanamuoto merkitsee sitä, että yhteisön lainsäätäjä ei ole halunnut rajoittaa jäsenvaltioiden toimivaltaa yleisön kuulemisen yksityiskohtaisten menettelyjen

* – Direktiivin suomenkielisestä versiosta puuttuu sana "esimerkiksi".

määrittelyssä, vaan se on päinvastoin halunnut antaa niille laajan harkintavallan mainittujen yksityiskohtaisten menettelyjen määrittelyssä.

33 Tämän määrittelyn yhteydessä jäsenvaltiot voivat lähtökohtaisesti valita, asettavatko ne nyt kyseessä olevan kaltaisen osallistumismaksun, kuitenkin sillä edellytyksellä, että se ei ole omiaan muodostamaan estettä direktiivin 85/337 6 artiklasta johtuvan osallistumisoikeuden käyttämiselle.

34 Tältä kannalta komission väite siitä, että kyseessä olevien maksujen kantaminen ei ole tarpeen vaikutuksen antamiseksi direktiivin 85/337 6 artiklan 2 kohdalle, ei ole merkityksellinen. Mainitussa direktiivissä ei aseteta jäsenvaltioille sen 6 artiklan 3 kohdassa annetun harkintavallan käyttämisen edellytykseksi sitä, että se on tarpeen.

35 Komissio väittää toisella ja neljännellä väitteellään, joita on tarkasteltava yhdessä, että kyseessä olevat maksut ovat ristiriidassa direktiivin 85/337 systematiikan ja tarkoituksen kanssa, koska ne estävät yleisöä käyttämästä sille tällä direktiivillä annettuja oikeuksiaan.

36 Direktiivin 85/337 kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että tiettyjä hankkeita koskevien ympäristövaikutusten ennakkoarviointi on suoritettava "hankkeen toteuttajan toimittamien asianmukaisten tietojen perusteella, joita tarvittaessa viranomaiset ja kansalaiset, joita hanke saattaa koskea, voivat täydentää".

37 Tästä perustelukappaleesta sekä mainitun direktiivin 6 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että yksi direktiivin tavoitteista on mahdollistaa se, että yleisö, jota hanke koskee, voi ilmaista kantansa mahdollisesti merkittäviä ympäristövaikutuksia omaavia hankkeita koskevissa lupamenettelyissä.

38 Tältä osin on todettava, että direktiivin 85/337 6 artiklan 3 kohdassa sallitaan se, että jäsenvaltiot asettavat tietyt edellytykset yleisön, jota hanke koskee, osallistumiselle. Näin ollen kyseisen säännöksen mukaan jäsenvaltiot voivat määritellä tiedottamista ja kuulemista koskevat yksityiskohtaiset menettelyt sekä muun muassa määritellä yleisön, jota hanke koskee, sekä yksilöidä tavat, joilla yleisölle tiedotetaan ja joilla sitä kuullaan.

39 Toisin kuin komissio väittää, tätä lähestymistapaa vahvistavat direktiiviin 85/337 läheisesti liittyviä aloja koskevat säännökset.

40 Siten sekä direktiivin 90/313 kuudennessa perustelukappaleessa että direktiivin 2003/4 kahdeksannessa perustelukappaleessa todetaan tarve varmistaa, että kaikilla luonnollisilla henkilöillä ja oikeushenkilöillä Euroopan yhteisössä on oikeus saada viranomaisten omassa tai viranomaista varten toisen hallussa olevaa ympäristötietoa.

41 Kummankin direktiivin 5 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot saavat periä ympäristötiedon toimittamisesta maksun, joka ei kuitenkaan saa olla kohtuuton.

Nämä säännökset osoittavat, että yhteisön lainsäätäjän mielestä kohtuullisen maksun periminen ei ole ristiriidassa tietojen saatavuuden varmistamisen kanssa.

42 Kaikesta edellä todetusta johtuu, että hallinnollisen maksun kantaminen ei itsessään ole ristiriidassa direktiivin 85/337 tarkoituksen kanssa.

43 Vaikka direktiivissä 85/337 ei kielletäkään nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen maksujen kaltaisia maksuja, niitä ei kuitenkaan saada vahvistaa sellaiselle tasolle, että ne voisivat estää mainitun direktiivin tavoitteiden mukaiset täydet vaikutukset (ks. vastaavasti asia C-97/00, komissio v. Ranska, tuomio 8.3.2001, Kok. 2001, s. I-2053, 9 kohta).

44 Näin olisi, jos maksu olisi suuruutensa vuoksi omiaan estämään direktiivin 85/337 6 artiklasta johtuvan osallistumisoikeuden käyttämistä.

45 Tältä osin kyseessä olevien maksujen suuruutta, joka on 20 euroa paikallisviranomaisissa käytävissä menettelyissä ja 45 euroa valituslautakunnassa käytävissä menettelyissä, ei voida pitää tällaisena esteenä. Komissio ei ole voinut horjuttaa Irlannin väitettä siitä, että kyseisen määrän suuruus on perusteltu, kun otetaan huomioon kyseessä olevien henkilöiden esittämien huomautusten käsittelemisestä aiheutuvat hallinnolliset kustannukset.

46 Kun otetaan huomioon nämä näkökohdat, komission väitteet siitä, että kyseessä olevat maksut ovat ristiriidassa direktiivin 85/337 systematiikan ja tarkoituksen kanssa, on hylättävä.

47 Lopuksi komissio riitauttaa vielä kyseessä olevien maksujen pätevyyden siitä syystä, että vuoden 2000 laissa valtuutetaan toimivaltainen ministeriö ja valituslautakunta vahvistamaan niiden suuruus rajoittamatta tai määrittelemättä tarkemmin tämän toimivallan käyttöä.

48 Tältä osin riittää, kun todetaan, että tällainen toimivallan siirto kuuluu lähtökohtaisesti kansallisen lainsäädännön alaan eikä se ole sellaisenaan kritisoitavissa direktiivin 85/337 valossa. Tätä siirrettyä toimivaltaa käyttämällä vahvistettujen maksujen on kuitenkin oltava yhteensoveltuvia mainitun direktiivin kanssa. Kuten on jo todettu, komission esittämien väitteiden tarkastelusta ei kuitenkaan käy ilmi, että näin ei olisi nyt esillä olevan asian kohteena olevien maksujen suuruuden osalta.

49 Näin ollen on katsottava, että direktiivin 85/337 6 artiklan rikkomista koskeva väite on kokonaisuudessaan perusteeton.

50 Koska mainitun direktiivin 8 artiklan rikkomista koskeva väite perustuu yksinomaan sen 6 artiklan rikkomiseen, on pääteltävä, että jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä ei ole tältäkään osin näytetty toteen.

Oikeudenkäyntikulut

51 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Irlanti on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset